

Батько

Мальва йшла не озираючись. Стримувала шалене бажання побігти. Однак знала: зараз не можна, поки за нею стежать пильні очі Птахи. От і вдавала впевненість. Зрештою, коли на тебе дивляться зі спини, це не надто важко зробити. Якась частинка дівчини сподівалася, що Птаха покличе назад, передумає відпускати, і Мальва радо вернеться. А все тому, що невідомість лякала. Так-так, саме невідомість чекала попереду. Завжди легко спокуситися, легко відпустити себе, тим паче коли ніхто не зупиняє. Якби Птаха забороняла, сварила, лаяла, то, либонь, Мальва для годиться і пообурювалася б, проте все-таки послухалася «здорового глузду старших та мудріших» і не пішла б до Темних. А пізніше, десь глибоко в собі, ще й подякувала за те, що за неї прийняли достобіса мудре рішення. Мала б тоді чудове прикриття для власних невдач. Можна було посилатися на те, що не відпустили до татка рідненького-золотенького, а в юнки вік перехідний, чого ж тепер від важкого підлітка ждати? Але Птаха — не всі. Вона звідкись знає, як і кому для нього ж краще. Це Мальву трохи дратує. Таку не ошукати. Он, Стрибог спробував, тепер до скону віку мордуватиметься. І тому Мальва, не озираючись, удавано впевнено спускалася стежкою вниз. Стежка круто повела вправо, тоді знову вниз та врешті сховала Мальву від приклеєного до спини погляду Птахи.

Йшла добре второваною стежиною. Мабуть, нею часто ходили. Скільки пар ніг тут товклося, а де-не-де проростала трава. Утоптана, зачовгана, вона вперто спиналася на тонкі ноженята та пнулася вгору, до неба та сонця. Мальва присіла, погладила рукою прибиті ледь живі стеблини. Згадала притчу, яку їй розповідала Птаха.

Прийшов до вчителя учень і каже: «Учителю! Що б ти сказав, якби дізнався про моє падіння?». Учитель відповів: «Підводься!».

— А якщо ще раз впаду, то як тоді бути?

— Знову підводься та йди!

— Підводься? Дивно, скільки ж разів маю падати, щоб ти дав мені іншу пораду?

Мудрий учитель усміхнувся та відповів:

— Падай і підводься, поки живий. Бо ж ті, хто впаде та не підвіється, — мертві!

Напевне, тим учителем для Птахи був Посолонь. Утім, Мальва не стала про це розпитувати. Навіщо? То могла бути навіть сама Птаха. Кожний має шанс підвестися ще раз. Навіть Стрибог, її батько, тобто поки тільки біологічний батько.

Ще раз ніжно провела рукою по стеблинках трави. Прошепотіла:

— Підводься, травичко! Підводься!

Бабуся Горпина називала траву стовпами, що тримають небо. Дівчина задерла голову. Небо — голубе-голубе, жодної хмаринки на ньому. «Високе могутнє небо, яке тримає на собі слабка зелена трава», — подумалося. Тю, що за філософія вирує у твоїй голові, дівко? Таки нахапалася від Птахи сонячної блажі. А небо тим часом було порожнє, без

хмар і без сонця. Сонце залишалося десь там, де й Птаха — позаду. Вдивлялася вниз, куди вела стежка. У долині вже немає сонця, там незатишно. Вечоріло. Зі світом разом зі світлом потроху втікав і денний галас, натомість заповзали спокій і сутінки, передвісники темряви. І десь там, у долині, на неї чекав посланець тієї темряви.

Від таких думок і невідомості ставало незатишно. Це перед Птахою вона хотіла здаватися дуже дорослою, впевненою та оптимістично налаштованою, а насправді боялася. На маминій могилі пообіцяла собі, що мусить запізнати батька, розібратися в усьому сама. І хто ж він такий насправді — божевільний вбивця, підступний звабник? А чи вміє бути ніжним та добрим? Чи любив він по-справжньому бодай когось? Не збочено, як хтивий власник, якому можна все, а приватній власності — нічого. Згадала слова Остапа — доброго світлого, чесного. Він заступався за Стрибога, чи не єдиний у Яровороті, виправдовував його: «Він зовсім-зовсім непоганий. Він і далі кохає її. Не можу повірити, Мальво, у те, що історія цих двох так сумно закінчилася. Бачиш, як воно буває! Печально та прекрасно. А ти гризешся тим, що твій батько темний. Він, як і ти, поки що на роздоріжжі — учитель Посолонь так каже. Може, допомагаючи собі, допоможеш і йому. Не відрікайся від нього». А Птаха що? Просто мовчить, але... Вона досі його кохає, бо не з тих, що легко перестають любити, а може, й ніколи не перестають. І тому, мабуть, погодилася дати Стрибогу шанс, відпускаючи до нього доньку.

І Мальва спробує, дуже спробує допомогти і батькові, і собі, і Птасі. Зрештою, згідно з тими ідіотськими правилами та домовленостями між протилежними сторонами, мусила познайомитися і з Темними Безсмертними та їхніми світами. Бо Темні наполягали. Звісно, Темні ще й як

наполягали: вона ж спадкова Темна. Чи відчувала себе нею? Поки стовідсотково — ні. Донькою людською — так. Улюбленою дитиною Ольги та Назара Задорожніх, спадкоємицею сарматки Верхи, онукою травниці Горпини та Верховної Жриці Вітри. Коли дивилася, як Стрибог огортав себе люттю в її спальні, збираючись убити Птаху, не просто злякалася. Мальва бачила більше, аніж хотіла.

Стрибог. Батько... Так, її біологічний татко, чи, фіг його зна, як називають це Безсмертні. Тобто коли батько не знає про існування дитини й через це не виховував її. Блін, батько. Чорні бездонні очі, темна сила та ненависть, яка спопеляє. Коли він лютився, чорнота заковтувала чоловіка повністю, заповзала під шкіру, вгризалася в душу, затоплювала серце. «Чи такий уміє любити? Чи просто вдає, що любить?» — запитувала вкотре себе. Але ж він її батько, батько... Дуже хотіла вірити, що вміє. Іншого Стрибога вона не знала. Птаха навіть лютувала по-іншому: світле проміння від голови розходилося на всі боки. Правда, надто вже яскраве, таке й осліпити може...

Несподівано з-за куща глоду вигулькнула кремезна постать чоловіка. Від несподіванки зашпорталася й стишила ходу. Та не здивувалася й не налякалася, бо чогось такого чекала.

Високий, широкоплечий, світло-русявий, на шиї — щось типу тату. Цей знак Птаха називає Сваргою смерті. Чорні очі чоловіка дивляться не злостиво, навіть трохи сумно й навіть налякано. Хоча останнє, напевне, домальовує Мальвина уява. Бо... Чи може боятися той, хто нічого й нікого не боїться?

Стрибог — великий Темний Безсмертний, найбільше та єдине кохання її мами Верхи, яка життям заплатила за народження його спадкоємиці. Стрибог — чоловік Птахи.

Останнє найбільше тішило. Так, чоловік Птахи, тільки Птахи. Мальві подобалося про нього так думати. Авжеж, чи могла міркувати по-іншому дочка та онука сарматки й відунки? «Завжди вибирає жінка» — бабуся Горпина в цьому переконана, і Мальві хочеться вірити, що так воно є насправді. Та Стрибог, мабуть, цього поки не усвідомив. І дарма. Бо коли тебе вибирає така жінка, як Птаха, то назавжди. І можеш піти від неї до іншої тільки мертвим.

Стрибог чекав, стриманий і серйозний.

Мальва з викликом мовчала й відкрито розглядала його, уперто не починаючи першою розмову. Стрибог, очевидно, не чекав такої реакції, тож ніяково закліпав очима. «Ото вже, сміливець! Так можна й до кінця світу стояти, витрішки продаючи», — подумала дівчина. Несподівано для себе, це вже точно — з ким поведешся, від того й наберешся, Мальва піднесла догори руки долонями до неба й голосно промовила, щоб Стрибог таки добре розчув, звичне у світі Світлих вітання:

— Іменням Сварожого кола вітаю тебе, підносячи догори руки.

Дивно, але їй майже відразу за усіма правилами відповіли. Стрибог схрестив на грудях руки, вклонився в пояс і прорік:

— Хай оберігає й тебе коло Свароже, дочко моя Мальво!

Мальва опустила руки, але не очі. Вона їх із чоловіка не спускала.

— Я твій батько, Мальво! — нарешті розігнув спину, опустив руки й майже урочисто заговорив. Говорив спокійно, несподівано тихо і зовсім-зовсім не грізно.

Здавалося, від того вивертня зі словами-стрілами замість м'якої вимови, який ледве не вкатував Птаху, не залишилося й пів сліду.

— Я твій справжній батько, Мальво, — повторив ще раз, схоже, йому подобалося цим смакувати. — Так сталося, що я лише недавно дізнався про твоє існування. На жаль, дитино, дехто повівся негоже, приховуючи від мене й від темного світу правду про твоє народження. Але волею писаних і неписаних законів ти повинна знати, що, як донька, онука, правнука безсмертних темних, маєш спадкову належність до Темного світу. Звісно, право вибору лишається за тобою, але та, що називає себе Птахою, вчинила надзвичайно підступно й підло...

Він говорив. Мальва торкнулася рукою сонячного сплетіння. Звісно, Безсмертні вміють блокувати почуття, але чомусь цей Безсмертний не скористався цим умінням. І дівчина зовсім не слухала його балаканини, тільки спостерігала за тим, як довкола голови чоловіка кружляють небезпечно-грізні хмари, з рота вилітають слова, стаючи дивною сірою субстанцією, яка не опадає долі, а просто налипає на того, хто говорить... Стрибог сумнівається: він не вірить у те, що каже. Він просто мусить так говорити.

Усередині дівчини наростав спротив. Що ж, якщо він думає, що вона сюди прийшла, щоб стати на бік Темних, то дуже помиляється. Бо коли в Стрибога та його компанії щодо неї плани, то і в неї щодо них теж.

Мальва різко перебиває Стрибога:

— То капець, може, заткнешся, Стрибоже? Чесний сармаритянин, бляха. Птаха — брехуха, а ти хто? Га? Мо', художника Святослава згадаєм? Борець за правду віднайшовся, Людина Павук! Не лікуй мене, добре? Чи хочеш зробити все можливе й неможливе, щоб я навіть не спробувала тебе запізнати, зрозуміти логіку вчинків. Бо ні про яку любов, Стрибоже, до так званого батька з мого боку й мови нема. Затям собі: я донька своїх матерів і свого

батька. Так, мами в мене дві — та, що дала мені життя, і та, що виростила. Пощастило мені з мамами. І ще хрещену маму маю. Птаху. Бо без неї й не народилася б. А от із батьками сутужно. Тому що справжній, поки лишень один. І це не ти. Бо це високе звання слід заслужити. А чим ти його заслужив? Може, ще на когось перетворишся й мани напустиш? Тому-то таке, друже бобер... Патякаючи різну дурню, лишень шкодиш собі.

Стрибог ошелешено дивився на Мальву, аж рота від несподіванки роззявив. Від того скидався не на жорстокого й сильного бога, а на розгубленого бешкетника, якого спіймали на гарячому й тепер вичитують. Але врешті, зібравши докупи всі думки, видав із себе ще одну словесну порцію:

— Що? Е-е-е-е-е, той... Той хлопець Святослав — то зовсім не те, про що подумала. І я не знав тоді, що ти моя дочка. До всього, у мене не було іншого виходу, щоб той... І я ж не знав, хто ти, тобто не та... Е-е-е-е-е... Тобто то все Світлі, вона, і клята Пані Довершеність, у всьому винна. — Ледве не перейшов на крик, бо аргументів забракло: — Врешті, дочко, це несправедливо! Чому ти їй більше довіряєш, аніж мені? То вона тебе від мене ховала. Вона. Усе непросто насправді, зрозумій, дитино.

— А то! Капець як непросто. Я ж не теперішня. Чому тоді, як думаєш, я з тобою базарю, чисто по приколу, чи що?

— Вибач, тобто що значить «базарю» і «по приколу»? Ми не торгуємося, і тебе колоти я не збираюся.

Мальва аж сплеснула долонями:

— Тю, йо-ма-йо. Як у вас усе складно. Бляха, вмерти-невстати, срали-мазали, як бабуся Горпина каже, і Темні нормальної мови не розуміють. Ви ж наче маєте бути того — хуліганистими, не? Тобто більш центровими.

— Якими? — Мальва нажахано розуміла, що Стрибог її розуміє ще менше, аніж Птаха. Та принаймні намагалася, і у відповідь Мальва також пробувала з Птахою розмовляти нормально. А тут? Хе!

Дівчина найжачилася, почала майже нормально відповідати й повільно казати, наче говорила з іноземцем:

— До-ро-гень-кий, зо-ло-тень-кий та-точ-ку! Ка-жу, що я спе-цом, тоб-то спе-ці-а-льно, сю-ди прий-шла до те-бе, щоб по-ба-чи-ти світ Тем-них в на-ту-рі, тоб-то на власні о-чі, як-що вже інакше не мо-жна. — Перевела подих, далі сказала вже спокійно: — І якщо кажеш, що мене підмовили, то помиляєшся, бо, до речі, тільки завдяки Пані Довершеності, як ти Птаху обізвав, я зараз тут. Чесно зізнаюся, згадуючи твій фокус-покус зі Святиком і те, як ти ледве не порішив її, не дуже хотілося до тебе вертатися. І тому, мій фاینесенький таточку, у мене до тебе навіть не прохання, а вимога. Щоб я нічого образливого в бік Птахи й випадів щодо простих смертних не чула, окей? І мені фіолетово-бузково, що там інші темні про це думають, зараз мене цікавиш тільки ти. Ну шо, зашарив, тобто врубався? Тю. Блі-і-ін, бляха муха, зрозумів?

Мальва, коли дуже нервувала чи сердилася, уже не могла нормально говорити.

Стрибог вражено мовчав. Він не сподівався від Мальви такої реакції — це точно. Вона могла бути розгубленою, трохи зніяковілою, може, ледь-ледь упертою, але такою зухвалою... Він, обмінчук Святославом, здавалося, непогано вивчив її характер, манери. Трохи вперта і в міру їжакувата, але добра та довірлива. А тут така зверхність, презирство й непокора. Звісно, хлопчику Святославу вона хотіла подобатися, тому й старалася стати кращою, а зараз не до церемоній — уже яка є. І Стрибог